Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (pirmā palāta)

2016. gada 12. maijs*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesas Reglaments — 53. panta 2. punkts — Brīvība veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvība — Pilnībā iekšēja situācija — Acīmredzama Tiesas kompetences neesamība

Apvienotās lietas no C-692/15 līdz C-694/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2015. gada 12. novembrī un kas Tiesā reģistrēti 2015. gada 21. decembrī, tiesvedībās

Security Service Srl (C-692/15),

Il Camaleonte Srl (C-693/15),

Vigilanza Privata Turris Srl (C-694/15)

pret

Ministero dell'Interno (C-692/15 un C-693/15),

Questura di Napoli ,

Questura di Roma (C-692/15).

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], S. Rodins [*S. Rodin*] (referents) un E. Regans [*E. Regan*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu lemt, izdodot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punktu,

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Rīkojums

1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par LESD 49. un 56. panta interpretāciju.

2 Šie lūgumi ir iesniegti trīs tiesvedībās starp *Security Service Srl* (lieta C-692/15), *Il Camaleonte Srl* (lieta C-693/15), *Vigilanza Privata Turris Srl* (lieta C-694/15) (turpmāk tekstā visas kopā – "apsardzes uzņēmumi") un *Ministero dell'Interno* (Iekšlietu ministrija) (lietas C-692/15 un C-693/15), *Questura di Napoli* (Neapoles kvestūra, Itālija) un *Questura di Roma* (Romas kvestūra, Itālija) (lieta C-692/15) jautājumā par prasību par konkrētu apsardzes pakalpojumu sniegšanas likumību.

Atbilstošās tiesību normas

Itālijas tiesības

3 *Regio decreto legge n. 1952/1935* (*convertito in legge n. 508/1936*) (Karaļa dekrēts Nr. 1952/1935 (pārstrādāts Likumā Nr. 508/1936)) 2. pantā ir noteikts, ka ikvienam, kurš vēlas sniegt privātus apsardzes pakalpojumus, ir jāiesniedz savi noteikumi par šī pakalpojumu sniegšanu, lai tos apstiprinātu tās provinces kvestūra, kuras teritorijā šī persona plāno sniegt šādus pakalpojumus.

4 Karaļa dekrēta Nr. 1952/1935 3. pantā ir precizēts:

"Kvestūra var grozīt pakalpojuma noteikumus, kas piedāvāti, īstenojot iepriekš minēto pantu, un tos papildināt ar visām tādām prasībām, kuras tā uzskata par atbilstošām, ievērojot sabiedrības intereses."

5 Regulējums, kas paredz noteikumus attiecībā uz obligātajām struktūras iezīmēm un obligātajām kvalitātes prasībām uzņēmumiem un apsardzes pakalpojumiem un kas pieņemts ar 2010. gada 1. decembra *decreto ministeriale n. 269* (Ministra dekrēts Nr. 269), pēc iesniedzējtiesas domām, nosaka iezīmes un "obligātās" prasības, kuras vispārīgi ir jāizpilda apsardzes uzņēmumam, lai tam tiktu piešķirta atļauja veikt savu darbību. Tas neskar kvestūras pilnvaras noteikt īpašas normas konkrētos apstākļos vai konkrētās teritorijās.

Pamatlietas

6 Lai darbotos Neapoles provincē, katrs apsardzes uzņēmums lūdza Neapoles kvestūrai apstiprināt tā "pakalpojumu sniegšanas tehniskos noteikumus". Attiecīgi ar 2014. gada 10. februāra, 4. septembra un 7. jūlija dekrētiem Neapoles kvestūra apstiprināja šos noteikumus ar nosacījumu tostarp, ka tajos ir noteikts, ka minētie uzņēmumi norīko vismaz divus darbiniekus katrā uzdevumā saistībā ar drošības pakalpojumu sniegšanu, apsekojot objektu izlases kārtībā, atbildot uz izsaukumu pēc signalizācijas un pārvadājot vērtslietas vērtībā līdz EUR 100 000 (turpmāk tekstā – "attiecīgās prasības").

7 *Security Service* apstrīdēja šo Neapoles kvestūras lēmumu *Tribunale amministrativo regionale del Lazio* (Lacio reģionālā Administratīvā tiesa, Itālija). *Il* Camaleonte un *Vigilanza Privata Turris* arī cēla šādu prasību *Tribunale amministrativo regionale per la Campania* (Kampānijas reģionālā Administratīvā tiesa, Itālija).

8 Attiecīgās tiesas noraidīja šīs trīs prasības.

9 Apsardzes uzņēmumi cēla apelācijas sūdzību par šiem lēmumiem par noraidīšanu iesniedzējtiesā, tostarp apgalvojot, ka attiecīgās prasības, pirmkārt, nav saderīgas ar attiecīgo valsts tiesisko regulējumu, ar ko šiem uzņēmumiem nosaka obligātās prasības attiecībā uz to struktūru un

pakalpojumu sniegšanu, un, otrkārt, tās nav saderīgas ar Eiropas Savienības tiesību pamatprincipiem brīvības sniegt uzņēmējdarbību, kā arī pakalpojumu sniegšanas brīvības jomā, kas interpretēti Tiesas 2007. gada 13. decembra spriedumā lietā Komisija/Itālija (C-465/05, EU:C:2007:781).

10 Iesniedzējtiesa uzskata, ka attiecīgās prasības nav nelikumīgas saskaņā ar valsts tiesībām.

11 Attiecībā uz Savienības tiesībām iesniedzējtiesa uzskata, ka nav pārliecības, ka 2007. gada 13. decembra spriedumā lietā Komisija/Itālija (C-465/05, EU:C:2007:781) pieņemtie risinājumi būtu piemērojami, lai izvērtētu attiecīgo prasību saderību ar LESD 49. un 56. pantu.

12 Minētā tiesa uzskata, ka attiecīgās prasības attiecas uz visiem privātiem apsardzes pakalpojumiem Neapoles un Kazertas [*Caserte*] provinču teritorijā (Itālija) un tāpēc tām nav diskriminējošas ietekmes, kas būtu pretrunā tādiem principiem kā brīvas konkurences, tiesību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvības principiem.

13 Turklāt darbības izmaksu pieaugums, ko rada attiecīgās prasības, apsardzes uzņēmumiem nešķiet neizturams, un Neapoles kvestūras pieņemtie pasākumi, lai gan diskrecionāri, arī tomēr nav nesamērīgi, ņemot vērā Neapoles un Kazertas provinču objektīvās vajadzības. Turklāt apsardzes uzņēmumu darbība palīdz papildināt policijas darbu saistībā ar noziedzības novēršanu un apkarošanu. Tādējādi šo uzņēmumu darba organizācija saskaņā ar noteiktiem efektivitātes un iedarbīguma kritērijiem ir ne vien šo uzņēmumu klientu interesēs, bet arī pašvaldības un valsts interesēs.

14 Ņemot vērā, ka iesniedzējtiesā celtās prasības var tikt noraidītas, tā uzskata, ka nosacījumi, lai lūgtu Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu, ir izpildīti.

Par Tiesas kompetenci izskatīt lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu

15 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punktu, ja Tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt attiecīgo lietu vai ja lūgums vai prasības pieteikums ir acīmredzami nepieņemams, Tiesa pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, neveicot tālākas procesuālās darbības, var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.

16 Minētā tiesību norma ir piemērojama šajās apvienotajās lietās.

17 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru ar LESD 267. pantu izveidotā procedūra ir Tiesas un valsts tiesu sadarbības instruments, kura ietvaros pirmā sniedz otrajām tādas Savienības tiesību interpretācijas norādes, kas tām ir nepieciešamas, lai atrisinātu izskatāmo lietu (it īpaši skat. spriedumu, 2012. gada 27. novembris *Pringle*, C-370/12, EU:C:2012:756, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Prasības attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu ir skaidri noteiktas Reglamenta 94. pantā, par kurām iesniedzējtiesai LESD 267. pantā paredzētās sadarbības ietvaros ir jābūt informētai un kuras tai ir stingri jāievēro (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2014. gada 3. jūlijs, *Talasca*, C-19/14, EU:C:2014:2049, 21. punkts).

19 Tiesa jau vairākkārt ir norādījusi, ka, lai valsts tiesai sniegtu lietderīgu Savienības tiesību interpretāciju, tai ir jānorāda faktiskie apstākļi un atbilstošais tiesiskais regulējums, kas veido tās uzdoto jautājumu kontekstu, vai vismaz jāpaskaidro faktiskie pieņēmumi, ar kuriem šie jautājumi ir pamatoti (it īpaši skat. rīkojumu, 2013. gada 18. aprīlis, *Adiamix*, C-368/12, nav publicēts, EU:C:2013:257, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 Iesniedzējtiesai ir arī jānorāda precīzi iemesli, kas to ir mudinājuši uzdot jautājumus par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju un kuru dēļ tā uzskata, ka ir jāuzdod Tiesai prejudiciāli jautājumi. Tiesa jau ir nospriedusi, ka valsts tiesai ir vismaz minimāli jāpaskaidro, kāpēc tā ir

izvēlējusies konkrētās Savienības tiesību normas, par kuru interpretāciju tā vaicā, kā arī jāizskaidro saikne, ko tā saskata starp šīm normām un tajā izskatāmajā lietā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem (it īpaši skat. rīkojumu, 2015. gada 4. jūnijs, *Argenta Spaarbank*, C-578/14, nav publicēts, EU:C:2015:372, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 Jānorāda, ka lūgumos sniegt prejudiciālu nolēmumu sniegtajai informācijai ir ne vien jāļauj Tiesai sniegt noderīgas atbildes, bet arī jāsniedz iespēja dalībvalstu valdībām un citiem lietas dalībniekiem iesniegt apsvērumus saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantu. Tiesai ir jāuzrauga, lai šī iespēja tiktu nodrošināta, ņemot vērā, ka saskaņā ar minēto tiesību normu ieinteresētajiem lietas dalībniekiem tiek paziņoti tikai lēmumi par prejudiciālu jautājumu uzdošanu, kuriem ir pievienots tulkojums katras dalībvalsts oficiālajā valodā, izslēdzot jebkādus lietas materiālus, ko Tiesai varēt būt pārsūtījusi iesniedzējtiesa (spriedums, 2015. gada 11. jūnijs, *Base Company* un *Mobistar*, C-1/14, EU:C:2015:378, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai atteikums lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu ir iespējams tostarp tikai tad, ja ir acīmredzami skaidrs, ka Savienības tiesību norma, ko Tiesai lūgts interpretēt, nav piemērojama (spriedums, 2015. gada 17. septembris, *van der Lans*, C-257/14, EU:C:2015:618, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Šajā saistībā, ciktāl lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz konkrēto prasību saderību ar LESD normām par brīvību sniegt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, ir jānorāda, ka minētās normas nav piemērojamas situācijā, kad visi apstākļi skar tikai vienas dalībvalsts teritoriju (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2014. gada 3. jūlijs, *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 Jākonstatē, ka no lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu nekādi neizriet, ka apsardzes uzņēmumi veiktu savu darbību arī ārpus Itālijas vai ka pastāvētu citi elementi saistībā ar to darbībām, kas neaprobežojas tikai ar šīs dalībvalsts teritoriju.

25 Tādējādi lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu nesniedz konkrētu informāciju, kas ļautu noteikt, ka LESD 49. un 56. pants varētu būt piemērojami apstākļiem pamatlietās.

26 Tomēr jāatgādina, ka noteiktos apstākļos attiecīgās situācijas tīri iekšējais raksturs nav šķērslis, lai Tiesa atbildētu uz jautājumu, kas uzdots saskaņā ar LESD 267. pantu.

27 Tā tas tostarp var būt gadījumā, ja valsts tiesību normās ir paredzēts, ka iesniedzējtiesai ir jāpiešķir dalībvalsts pilsonim, uz kuru attiecas tās jurisdikcija, tādas pašas tiesības, kādas tādā pašā situācijā saskaņā ar Savienības tiesībām būtu citas dalībvalsts pilsonim, vai ja lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Savienības tiesību normām, uz kurām ir atsauce dalībvalsts tiesību normās, lai noteiktu piemērojamās tiesību normas attiecībā uz pilnībā iekšēju situāciju šajā valstī (rīkojums, 2014. gada 3. jūlijs, *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Tomēr, lai gan Tiesa šādos apstākļos var sniegt lūgto interpretāciju, tai šāda ierosme nav jāuzņemas, ja no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu neizriet, ka iesniedzējtiesai patiešām ir šāds pienākums (skat. rīkojumu, 2014. gada 30. janvāris, *C.*, C-122/13, EU:C:2014:59, 15. punkts).

29 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav nevienas norādes, kas ļautu secināt, ka Itālijas tiesības pieprasītu iesniedzējtiesai nodrošināt, lai apsardzes uzņēmumiem, kas reģistrēti Itālijā, ir tādas pašas tiesības kā tiesības, kas uzņēmumiem, kuri reģistrēti citā dalībvalstī, tādā pašā situācijā izrietētu no Savienības tiesībām, vai ka Itālijas tiesībās būtu atsauce uz Savienības tiesībām, lai noteiktu normas, kas piemērojamas šīs valsts pilnībā iekšējā situācijā.

30 Tomēr jānorāda, ka iesniedzējtiesa saglabā tiesības atkārtoti lūgt sniegt prejudiciālu nolēmumu, ja tā var iesniegt Tiesai visu informāciju, kas tai ļautu pieņemt lēmumu (šajā ziņā skat. rīkojumus, 2013. gada 14. marts, *EBS Le Relais Nord-Pas-de-Calais*, C-240/12, nav publicēts, EU:C:2013:173, 22. punkts; 2013. gada 18. aprīlis, *Adiamix*, C-368/12, nav publicēts, EU:C:2013:257, 35. punkts, un 2014. gada 5. novembris, *Hunland-Trade*, C-356/14, nav publicēts, EU:C:2014:2340, 24. punkts).

31 Šādos apstākļos, pamatojoties uz Reglamenta 53. panta 2. punktu, ir jākonstatē, ka Tiesai acīmredzami nav kompetences atbildēt uz *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) uzdotajiem jautājumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

32 Attiecībā uz pamatlietu pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) izdod rīkojumu:

Eiropas Savienības Tiesai acīmredzami nav kompetences atbildēt uz *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) 2015. gada 12. novembra lēmumos uzdotajiem jautājumiem.

[Paraksti]